

Székelyföldi kalandozások 2019. május

Iskolánk hetedikesei tavaly, 6.-os korukban ismét úgy döntöttek, hogy ők sem szeretnék kimaradni az Emberi Erőforrások minisztériuma által meghirdetett Határtalanul program által kínált lehetőségekből. Székelyföldre esett a választás, vonzónak tűntek ugyanis a program kínálta helyek: Arad, Segesvár, Székelyudvarhely, Korond, stb. A Talabor utazási irodának jó kapcsolatai vannak iskolánkkal, így őket bíztuk meg a pályázat megírásával. Nagy örömünkre ismét utazhattunk.

A nagyon korai indulás május 27-én (hajnali 4 órakor) nem volt annyira ínyünkre, de kicsit izgalmas is volt, mert ritkán utazik ilyen korán az ember. 51 fővel utaztunk, 5 kísérőtanárral.

Az országhatár átlépése után hamar megérkeztünk Aradra, erre a történelemóráról jól ismert helyre. Nemcsak mese, tényleg létezik Arad! A Himnusz eléneklésével nem remekeltünk nagyon, de a koszorút megpróbáltuk szépen, illendően elhelyezni. A következő, szintén csak hírből ismert hely Segesvár határa volt, ahol a Petőfi emlékmű áll. Valósággá lettek azok a helyek, amiket eddig csak hírből ismertünk. Úgyszintén Déva vára, ami az országútról nagyon jól látható volt, illetve Vajdahunyad, ez a vadregényes külsejű vár.

Szentegyházán volt a szállásunk egy panzióban, a következő napokon innen utazgattunk. Meglátogattuk a helyi iskolát, majd egy nagyon izgalmas, kalandos traktorút következett a Madarasi Hargitára. Itt még hó is volt itt-ott, de az igazán izgalmas az volt, amit a csúcson láttunk, fejfák, kopjafák, kőhalmok, zászlók, sok-sok emléke annak, hogy nagyon sok ember járt már itt.

Utazásaink során nagyon sok székelyföldi falun mentünk keresztül, az idegenvezetőnk mindegyikről tudott mindent, amit csak lehet. Közben kiderült számunkra, hogy nem a jómódú nyugati országokban járunk, és bizony itt nem annyira gazdagok az emberek.

Nagyon érdekes volt Lövéte, Székelyudvarhely, a parajdi sóbánya, és utazásunk utolsó napján végre vásárolhattunk is Korondon.

Hazafelé a Király-hágón át érkeztünk a határra, ahol bizony defektet kapott a busz, de a sofőrök nagyon ügyesen cserélték le a kereket. Ekkor már az eső is esett, de az előző napokban nekünk igazi kánikula volt. A forgalom már a következő pápalátogatást idézte.

Nekem a Békás-szoros volt a legemlékezetesebb hely, itt óriási sziklák között, zúgó patak mellett gyalogoltunk az országúton, majd óriási kürtőskaláccsal enyhítettük a fáradalmainkat.

Csütörtökön este érkeztünk haza Budapestre, nagyon fáradtan, szüleim szerint felnőtt koromban fogok igazán rájönni arra, hogy milyen fantasztikus világ ez a Székelyföld.

(Vajda, egy utazó 7.-es)